

малко, желѣзото, отровата и огъня? . . . За туй ли прочее запалватъ огневетъ изново? и назначеното *а-уто-да-фе*, което ще са извърши иджщия вторникъ, като предвѣстіе ли ще бжде? Но излъганы сте сичкы. Увѣрявамъ, господине герцогъ, увѣрявамъ азъ, царицата, че то нема да бжде!

— Невъзможно! защото са обѣви и са даде обѣщаніе званично . . . народътъ ще са развълнува.

— Братъ ти, великыйтъ инквизиторъ Сандовали-и-Ройя нека го укроти. Който умѣе да подига народа, той трѣба да знае и срѣдствата да го умири. Римскыйтъ Дворъ не е скжпъ на индугенціи и на отпущанія на грѣхове; слѣдователно нека са раздадѣтъ доста отъ тѣхъ за да са задоволи сичкыйтъ свѣтъ! . . . Ето защо, господине герцоге, пожелахъ да ви говорѣж. Надѣж са че не сте забравили началото на разговора ни.

— Заклевамъ ви са, царице, че ако да зависяше отъ мене. . . .

— Какъ! Властьта която ти устѣпи царьтъ не е ли достатъчна! И ты, министръ всесиленъ, допущашъ да та водѣтъ другытъ и да та управляватъ по този начинъ! Ты си царь . . . да! . . . А! туй е твърдѣ много! »

Тя произнесе тѣзи думы съ тонъ толкози ироническый и толкози презрителенъ, щото герцогътъ, смутенъ, пакъ наченж да са бои, особенно когато Маргарита приложи слѣдующето:

« Ако не смѣнешъ да презрешъ брата си Сандоваля и да извършишъ исканіята на царицата си, трѣба тогасъ тя сама да предприеме извършванъето на онуй което тя ще заповѣда. Отъ днесъ ще са спрѣтелѣж съ Филиппа, и утрѣ ще му поискамъ да та низложи; а колкото за инквизитора Сандоваля, ще видимы послѣ! »

И гласътъ ѝ станж толкози натъртенъ, толкози неумолимъ, заплашваніята ѝ толкози лесно можихъ да са осжществѣжтъ, щото сѣка друга намѣсто нея, не щѣше говори вече, но щѣше задѣйствова за веднажъ отъ тѣзи минута.

Министрътъ, ненавикнжлъ на непреклонны воли,